



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky **ve věci žalobce: Oblíbené reality s.r.o., IČO: 02658984, se sídlem Na Spravedlnosti 1533, 530 02 Pardubice, Zelené Předměstí, zastoupený Mgr. Jiřím Kudřouskem, advokátem, se sídlem Osvoboditelů 2649, 440 01 Louny, proti žalovanému: Odvolací Finanční ředitelství, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.02.2016, č.j. 8374/16/5100-41458-711929,**

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného ze dne 24.2.2016, č.j. 8374/16/5100-41458-711929, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 4.6.2015, č.j. 987930/15/2801-80542-609080, kterým byl podle ust. § 179 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) zamítnut návrh žalobce na vyloučení majetku z daňové exekuce. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

Žalobce především namítá, že mu byl neprávem zabaven majetek v rámci daňové exekuce vedené proti P.S. tedy jiné osobě. Žalobce trvá na tom, že dne 29.4.2015 na základě kupní smlouvy řádně nabyl od P.S. osobní automobil VW Sharan RZ XY, automobil tak nemohl být předmětem daňové exekuce vedené proti P.S.. Žalobce nesouhlasí s právním

názorem žalovaného, uvádí, že tyto závěry žalovaný pouze převzal od správce daně, z rozhodnutí není zjevná žádná úvaha obou správních orgánů, a že tyto závěry jsou pouhé spekulace, které nemají žádnou oporu v provedeném dokazování. Především nesouhlasí se závěrem žalovaného ohledně vyjádřené pochybnosti, zda se uzavření kupní smlouvy skutečně odehrálo v uvedený den a uvádí, že skutečnost, že kupujícím (P.S. jako jednatel žalobce) a prodávajícím (P.S. jako fyzická osoba) je jedna osoba ale dva samostatné subjekty, je z právního hlediska zcela bezvýznamné. Dále žalobce uvádí, že žalovaný neprovedl důkaz přiznání žalobce k dani z přidané hodnoty, který žalobce navrhoval. Na důkaz svých tvrzení žalobce ve správním řízení doložil kupní smlouvu, příjmové platební doklady, účetní deník žalobce, vyčíslení úvěru č. 858020 společnosti ŠkoFIN s.r.o. a vyjádření této společnosti, že je úvěr hrazen z účtu žalobce. Žalobce dále namítá, že kupní smlouva je dle jeho názoru platná a že správní orgány její neplatnost neprokázali ani jim platnost posuzovat nepřísluší. Uvádí, že pořizoval vozidlo za účelem výkonu své podnikatelské činnosti, kupní smlouva byla uzavřena v rámci běžného obchodního styku ve smyslu ust. § 13 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích a smlouva tak nevyžadovala úředně ověřené podpisy účastníků, jak uvádí žalovaný. Žalobce dále uvádí, že i kdyby smlouva nebyla uzavřena ve smyslu ust. § 13 ZOK, jednalo by se při absenci úředně ověřených podpisů o neplatnost relativní, kterou lze dodatečně zhojit a které se může dovolávat pouze oprávněná osoba., ne neplatnost absolutní, jak uvádí žalovaný. Žalobce předložil žalovanému jako důkaz kupní smlouvu ze dne 28.1.2016, na které strany úředně své podpisy legalizovaly a vadu tak zhojily. Žalobce dále odmítá závěr žalovaného o tom, že pravost a pravdivost platebních dokladů nelze posoudit vzhledem k shodným zájmům kupujícího a prodávajícího, když o shodnosti jejich zájmů nelze dle žalobce nic dovozovat a případné společné zájmy nic nesvědčí o pravdivosti či pravosti předložených důkazů, jež žalovaný není ani oprávněn posuzovat. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Z žalovaného rozhodnutí a správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti:

Vydáním exekučního příkazu Finančním úřadem pro Pardubický kraj, Územní pracoviště Pardubice (dále jen správce daně nebo orgán prvního stupně) na prodej movitých věcí ze dne 14.5.2015, č.j. 931310/15/2801-80542-609080 byla zahájena daňová exekuce k vymození nedoplatku na dani z přidané hodnoty daňového dlužníka P.S., nar. „X“, bytem „X“ jako fyzické osoby (dále jen daňový dlužník). P.S. je rovněž jediným společníkem a jednatelem žalobce (obchodní společnost Oblíbené reality s.r.o., IČO: 02658984, se sídlem Československé armády 218, 502 08 Hradec Králové). Z protokolu č.j. 931368/15/2801-80542-609080 vyplývá, že ten samý den, tj. dne 14.5.2015 byl správcem daně na adrese daňového dlužníka proveden soupis movitých věcí, o němž byl dlužník kontaktován telefonicky. Dne 15.5.2015 daňový dlužník ústně do protokolu č.j. 941561/15/2801-80542-609080 učinil návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce a to automobilu VW Sharan, RZ XY. Předložil kupní smlouvu ze dne 29.4.2015, kde předmětem je výše uvedený automobil, stranou prodávající daňový dlužník (P.S.) a stranou kupující je žalobce (podepsán jednatel společnosti P.S.). O návrhu žalobce rozhodl správce daně rozhodnutím ze dne 4.6.2015, č.j. 987930/15/2801-80542-609080, tak že návrhu žalobce nevyhověl. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správce daně považoval uzavřenou kupní smlouvu za zdánlivé jednání ve smyslu ust. § 554 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“). Odvolání žalobce podal dne 16.6.2015. V žalovaném rozhodnutí

žalovaný došel k odlišnému právnímu názoru od správce daně, tedy že předložená kupní smlouva byla absolutně neplatná ve smyslu ust. § 580 občanského zákoníku.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

V dané věci je stěžejní a mezi účastníky sporné, zda automobil VW Sharan, RZ XY je způsobilý být vyloučen z exekuce dle ust. § 179 daňového řádu, tedy zda žalobci svědčí právo nepřipouštětjící provedení exekuce. Dle ust. § 179 odst. 1 daňového řádu po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštětjící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštětjící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce. Pro posouzení, zda je majetek způsobilý být vyloučen z daňové exekuce, je tedy nutné posoudit, zda žalobci svědčí právo nepřipouštětjící provedení exekuce a to vlastnické právo k osobnímu automobilu VW Sharan, RZ XY, v předmětném případě bude tedy krajský soud posuzovat, zda byla platně uzavřena kupní smlouva ve smyslu ust. § 13 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (dále jen „zákon o obchodních korporacích“ nebo „ZOK“) a § 580 odst. 1 občanského zákoníku, a zda byla uzavřena dne předcházejícího zahájení daňové exekuce, když obě tyto skutečnosti jsou mezi účastníky sporné.

Dle § 13 ZOK smlouva uzavřená mezi jednočlennou společností zastoupenou jediným společníkem a tímto společníkem vyžaduje písemnou formu s úředně ověřenými podpisy. To neplatí, je-li taková smlouva uzavřena v rámci běžného obchodního styku a za podmínek v něm obvyklých. Zákonodárce tak řeší situace, kdy dochází ke vzniku smluv mezi jediným společníkem, pokud tento zároveň za společnost jedná, a touto společností. Ustanovení § 13 ZOK se tedy vztahuje na případy, kdy v konkrétním jednání byla přítomna tatáž osoba, byť v odlišném postavení, a umožňuje, aby smlouvu podepsal tento jediný společník nejen za sebe, ale též za společnost, má-li oprávnění za společnost jednat a podepisovat, tedy například jako jednatel, jak se stalo v posuzovaném případě (srov. analogicky rozsudek NS 29 Cdo 1464/2009, dostupný na www.nsoud.cz). Ustanovení § 13 ZOK tak dopadá bez výjimky na veškerá dvoustranná, resp. vícestranná právní jednání, pokud stranou takového právního jednání je jediný společník a současně společnost, kterou tento jediný společník zastupuje. Není tedy pochyb, že uzavření kupní smlouvy mezi žalobcem, za kterého jednal jednatel a jediný společník žalobce P.S., a Petrem Svobodou jako fyzickou osobou je jednáním ve smyslu ust. § 13 ZOK, ostatně tuto skutečnost žalobce ani nerozporuje.

Smlouvy vymezené v ustanovení § 13 ZOK vyžadují ze zákona písemnou formu a podpisy na těchto smlouvách musí být úředně ověřeny. Dle ust. § 13 ZOK povinnost písemné formy smluv neplatí, pokud jde o smlouvy uzavírané v běžném obchodním styku a za běžných obchodních podmínek, tedy při běžném provozu závodu. Zákonodárce tak vyloučil z aplikace § 13 ZOK ty smlouvy, které spadají do rámce běžného obchodního styku. Tím zjevně pamatoval na situace, kdy kapitálová společnost provádí dispozice, které kapitálová společnost s ohledem na svůj předmět podnikání běžně provádí (resp. dokonce musí provádět), a tudíž není důvod aktivovat příslušný formální systém požadující úřední ověření podpisu. Na základě dosavadní judikatury je pro zjištění, zda je určitá smlouva uzavírána v rámci běžného obchodního styku, nutné posouzení (1) druhu předmětné transakce, (2) finančního rozměru (intenzity) předmětné transakce, a (3) jedinečnosti předmětné transakce.

Z hlediska posouzení druhu předmětné transakce ve světle běžného obchodního styku je prvotním kritériem, které je nutné zkoumat skutečnost, zda posuzovaná dispozice nevybočuje ze zapsaného předmětu podnikání společnosti (srov. rozhodnutí NS 23 Cdo 3867/2007 nebo též rozsudek NS 32 Odo 613/2005, dostupné na www.nsoud.cz). Pokud předmětná transakce z jejího předmětu podnikání vybočuje, je pravděpodobné, že smlouva není uzavírána v rámci běžného obchodního styku. Dle zápisu v obchodním rejstříku je předmětem podnikání žalobce výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona. Ze správního spisu a rovněž z webových stránek žalobce <http://www.oblibenereality.cz/o-firme> vyplývá, že žalobce je realitní kancelář. Předmětem kupní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a Petrem Svobodou je automobil. Je tedy zřejmé, že koupě automobilu nespadá do běžné obchodní činnosti žalobce, když žalobce inzeruje nemovitosti a ne automobily, a je tedy zřejmé, že nenakupuje automobily běžně. V tomto případě není rozhodné, že může používat automobil pro výkon své činnosti, samotná koupě či prodej osobního automobilu není předmětem činnosti žalobce, není tak pro žalobce zcela běžnou transakcí. Jak správně uvádí žalovaný, koupě automobilu nespadá do předmětu podnikání žalobce a žalobce tak nesplňuje první podmínku pro podřazení předmětného jednání do rámce běžného obchodního styku. Vzhledem ke skutečnosti, že podmínky pro jednání v běžném obchodním styku dle uvedené judikatury musí být naplněny kumulativně a žalobce nesplňuje ani první z nich, krajský soud se nemusí zabývat zbylými podmínkami. Uzavření kupní smlouvy v posuzovaném případě tak nespadá pod rozsah běžného obchodního styku ve smyslu § 13 ZOK.

Vzhledem k tomu, že kupní smlouva byla uzavřena mezi žalobcem a jeho jediným společníkem ve smyslu § 13 ZOK a prokazatelně nebyla uzavřena v rámci běžného obchodního styku, jak namítal žalobce, musí dle tohoto ustanovení být uzavřena v písemné formě a obsahovat úředně ověřené podpisy. Ve smyslu ust. § 582 odst. 2 občanského zákoníku pokud smlouva dle § 13 ZOK nebyla pořízena v náležité formě, tedy v písemné formě s úředně ověřenými podpisy, taková smlouva (právní jednání) je neplatná, ledaže strany vadu dodatečně zhojí. Občanský zákoník explicitně neuvádí, zda absence úředně ověřeného podpisu způsobuje relativní neplatnost podle § 580 odst. 1 a § 586 občanského zákoníku, jak namítá žalobce, nebo způsobuje absolutní neplatnost podle § 588 občanského zákoníku, jak naopak uvedl žalovaný. Tedy že dle ust. § 580 odst. 1 občanského zákoníku je neplatné právní jednání, které se přičí dobrým mravům, jakož i právní jednání, které odporuje zákonu, pokud to smysl a účel zákona vyžaduje. A dle ust. § 586 občanského zákoníku, je-li neplatnost právního jednání stanovena na ochranu zájmu určité osoby, může vznést námitku neplatnosti jen tato osoba. Nenamítne-li oprávněná osoba neplatnost právního jednání, považuje se právní jednání za platné. Nebo jak uvádí žalovaný ve svém rozhodnutí, absence úředně ověřeného podpisu způsobuje absolutní neplatnost podle § 588 občanského zákoníku z důvodu rozporu nejen se zákonem, ale též i s veřejným pořádkem. Dle tohoto ustanovení soud přihlédne i bez návrhu k neplatnosti právního jednání, které se zjevně přičí dobrým mravům, anebo které odporuje zákonu a zjevně narušuje veřejný pořádek. To platí i v případě, že právní jednání zavazuje k plnění od počátku nemožnému.

Krajský soud se v tomto bodě ztotožňuje s názorem žalovaného, že v zákonném požadavku na úředně ověřený podpis lze spatřovat veřejný požadavek (tj. veřejnoprávní kontrolu), a lze tak shledat argumenty pro závěr, že absence úředně ověřeného podpisu způsobuje absolutní neplatnost právního jednání ve smyslu ust. § 588 občanského zákoníku, Zákonodárce ustanovením § 13 ZOK a stanovením povinné formy dvoustranného právního jednání de facto mezi jednou osobou sledoval především ochranu třetích osob (věřitelů). Účelem § 13 je omezovat morální hazard, který může být na straně jediného společníka dán, jedná-li současně „za sebe“ i za obchodní společnost bez ohledu na právní titul, který jediného

společníka opravňuje k tomu, aby tuto obchodní společnost zastoupil. Smlouvy uzavírané mezi jednočlennou společností a tímto společníkem tak mohou poškodit především věřitele společnosti. Relativní neplatnost by v tomto ohledu byla právně bezcenná, neboť z povahy věci by ani jedna ze stran (společnost a její jediný společník) neměla zájem dovolávat se relativní neplatnosti smlouvy uzavřené bez úředního ověření podpisu. Veřejný pořádek, resp. právní bezpečí si proto žádá, aby nedostatek úředního ověření podpisu zakládal absolutní neplatnost příslušné smlouvy, v tomto případě kupní smlouvy, ve smyslu § 588 občanského zákoníku. (Lasák, J.: Zákon o obchodních korporacích. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2014, s. 2000. ISBN: 978-80-7478-537-5. In: ASPI [právní informační systém]). Krajský soud tak stejně jako žalovaný došel k závěru, že důsledkem absence úředně ověřeného podpisu je absolutní neplatnost příslušného právního jednání ve smyslu ust. § 588 občanského zákoníku.

Krajský soud pro úplnost uvádí, že aplikace ust. § 588 občanského zákoníku neznamena, že by byla dotčena možnost konvalidovat takto neplatné právní jednání postupem podle § 582 odst. 1 občanského zákoníku, vůči věřitelům a jiným třetím osobám nicméně pouze s účinky ex nunc. Žalobce a daňový dlužník toto učinit mohli a učinili, když na kupní smlouvě dodatečně své podpisy úředně ověřili a kupní smlouvu konvalidovali, kdy předložená smlouva splňuje formální požadavky dle § 13 ZOK, ale vůči třetím osobám může mít toto jednání ve smyslu občanského zákoníku účinky pouze do budoucna. Tvrzení žalobce, že vadu kupní smlouvy strany kupní smlouvy „legalizovaly“ a vadu tak zhojily, tak nemá žádnou oporu v právní úpravě.

Vzhledem ke skutečnosti, že předmětná smlouva nebyla platně uzavřena ve smyslu ust. § 13 ZOK a 580 odst. 1 občanského zákoníku, není pro posouzení případu nutné dále zkoumat, zda je pravdivé tvrzení žalobce, že kupní smlouva byla uzavřena dne 29.4.2015, tedy před zahájením exekuce na daňového dlužníka. S ohledem na výše uvedenou neplatnost kupní smlouvy tedy ani za předpokladu pravosti žalobcem předložených důkazů nelze usuzovat na existenci vlastnického práva k předmětnému automobilu. Krajský soud výše zmíněným právním rozbohem došel ke stejnému závěru jako žalovaný, když rozhodnutí žalovaného je naprosto dostatečně zdůvodněno a je zcela zřejmé, jaké úvahy žalovaný použil, a z čeho žalovaný při vydání rozhodnutí vycházel. Krajský soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že žalované rozhodnutí spočívá pouze na ničím neprokázaných a spekulativních závěrech žalovaného. Naopak je toho názoru, že správní orgány vycházely z platné právní úpravy a náležitých podkladů, na základě nichž dospěly k správnému skutkovému a právnímu závěru.

Vzhledem k tomu, že žalobci nesvědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení daňové exekuce, nebyla naplněna podmínka pro aplikaci § 179 daňového řádu a nebyl tak žalobci neprávem zabaven majetek v rámci daňové exekuce, je zcela nadbytečné zabývat se dalšími námitkami žalobce.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo soud nepřiznal, když podle obsahu spisu mu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 22. listopadu 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová